

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Omgevingsrecht.....	5
Wabo	5
Natuurbescherming	11
Waterwet.....	13
Werkloosheid	13
Bijstand	14
Sociale zekerheid overig.....	14
TOZO, NOW, TOFA.....	14
Bestuursrecht overig	15
Algemene Verordening Gegevensbescherming	15
APV.....	15
Onderwijs	18
Verklaring omtrent het gedrag	19
Vreemdelingenrecht.....	22
Regulier	22
Richtlijnen en verordeningen	22
Vreemdelingenbewaring	24
Procesrecht.....	25

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 246

MK ABRS, 23-03-2022, 202104126/1/R1

de Kroon, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 6:12 lid 4

Wet luchtvaart (hierna: de Wlv) 8.70 lid 1

PROCESBELANG. De omstandigheid dat [appellante] i.c. erbij gebaat is om bij de voorbereiding van het besluit haar standpunt naar voren te brengen, maakt niet dat zij geen belang heeft bij een voortvarende besluitvorming.

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Het beroepschrift van [appellante] is, ondanks het grote tijdsverloop tussen het moment waarop zij beroep had kunnen instellen en het moment waarop zij dit feitelijk heeft gedaan, niet onredelijk laat ingediend in de zin van artikel 6:12, vierde lid, van de Awb. Hiertoe wordt overwogen dat [appellante], naar zij heeft toegelicht, in verwarring is gebracht door het feit dat in correspondentie van de kant van de minister steeds is benadrukt dat de termijn in de Wlv alleen een termijn van orde is.

Besluit waarbij VOLE beroep heeft ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een luchthavenbesluit voor de luchthaven Eelde door de Kroon. [...]

Procesbelang

3. De minister stelt dat VOLE geen procesbelang heeft, omdat zij met de onderhavige procedure niet kan bewerkstelligen wat zij wil bereiken. Volgens de minister wordt VOLE door het tijdsverloop alleen niet geschaad en is zij er juist bij gebaat dat zij in het totstandkomingsproces van het luchthavenbesluit de gelegenheid krijgt om haar standpunt naar voren te brengen.

3.1. De Afdeling volgt dit betoog van de minister niet. Daarbij is van belang dat VOLE met deze procedure zou kunnen bereiken dat de Afdeling een termijn stelt waarbinnen het luchthavenbesluit alsnog moet worden genomen. De omstandigheid dat VOLE erbij gebaat is om bij de voorbereiding van het besluit haar standpunt naar voren te brengen, maakt niet dat zij geen belang heeft bij een voortvarende besluitvorming.

Beroep onredelijk laat?

4. De minister stelt dat het beroep van VOLE niet-ontvankelijk is, omdat het beroepschrift onredelijk laat is ingediend in de zin van artikel 6:12, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).

4.1. Zoals hiervoor is overwogen, had de Kroon op grond van artikel XIII, tweede lid, van de RBML uiterlijk op 1 november 2014 een luchthavenbesluit als bedoeld in artikel 8.70, eerste lid, van de Wlv moeten vaststellen voor luchthaven Eelde en was dit op dat moment niet gebeurd. Dit betekent dat VOLE de Kroon vanaf 2 november 2014 in gebreke had kunnen stellen. Vervolgens had zij overeenkomstig artikel 6:12, tweede lid, aanhef en onder b, van de Awb beroep kunnen instellen zodra twee weken zouden zijn verstreken na de ingebrekestelling en een besluit nog steeds was uitgebleven. VOLE heeft pas beroep ingesteld bij brief van 25 juni 2021, bij de Raad van State ingekomen op 28 juni 2021, nadat zij bij brief van 8 mei 2021 een ingebrekestelling had verstuurd.

4.2. Naar het oordeel van de Afdeling is het beroepschrift van VOLE, ondanks het grote tijdsverloop tussen het moment waarop zij beroep had kunnen instellen en het moment waarop zij dit feitelijk heeft gedaan, niet onredelijk laat ingediend in de zin van artikel 6:12, vierde lid, van de Awb. Hiertoe overweegt de Afdeling dat VOLE, naar zij heeft toegelicht, in verwarring is gebracht door het feit dat in correspondentie van de kant van de minister steeds is benadrukt dat de termijn in de Wlv alleen

een termijn van orde is. Zij wijst daarbij op een brief van de minister aan GAE van 17 december 2015 over het uitblijven van het luchthavenbesluit en een brief van de minister aan VOLE van 20 mei 2021. Pas naar aanleiding van de uitspraak van de Afdeling van 21 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:866](#), over luchthaven Teuge, is het VOLE duidelijk geworden dat aan het verstrijken van de termijn consequenties kunnen worden verbonden. Ook heeft VOLE toegelicht dat en waarom het er in 2017 op leek dat de procedure voortvarend werd opgepakt, waardoor zij de Kroon niet toen al in gebreke heeft gesteld.

De minister heeft bij de behandeling van het beroep gesteld dat hij met de woorden "termijn van orde" duidelijk heeft willen maken dat het overschrijden van de termijn niet betekent dat de Omzettingsregeling vervalt en dit ook niet betekent dat de bevoegdheid van de Kroon tot het alsnog vaststellen van een luchthavenbesluit niet langer bestaat. Met de woorden "termijn van orde" is volgens de minister niet bedoeld dat VOLE geen beroep zou kunnen instellen tegen het niet tijdig nemen van een luchthavenbesluit. Naar het oordeel van de Afdeling is het, ook gelet op de stand van de jurisprudentie vóór 21 april 2021, echter begrijpelijk dat VOLE de woorden heeft opgevat in de laatstgenoemde, niet ongebruikelijke betekenis. Voor het overige heeft de minister de toelichting door VOLE niet, of in ieder geval niet afdoende, betwist. Onder deze omstandigheden kan naar het oordeel van de Afdeling VOLE niet worden tegengeworpen dat zij pas ruim 6,5 jaar na het verstrijken van de termijn van artikel XIII, tweede lid, van de RBML, beroep heeft ingesteld.

4.3. De conclusie is dat het beroep van VOLE ontvankelijk is.

Inhoudelijke bespreking

5. Gelet op het voorgaande en op het feit dat de Kroon niet binnen de termijn van artikel XIII, tweede lid, van de RBML een luchthavenbesluit voor luchthaven Eelde heeft vastgesteld, is het beroep van VOLE gegrond. Het niet tijdig nemen van een besluit moet wegens strijd met deze bepaling worden vernietigd.

5.1. De minister heeft verzocht om, met toepassing van artikel 8:55d, eerste lid, van de Awb, geen termijn te stellen voor het alsnog bekendmaken van een luchthavenbesluit maar een andere voorziening te treffen. In dat verband stelt de minister voor om te bepalen dat hij, als volgende concrete stap in deze procedure, GAE verzoekt om binnen een redelijke termijn van enkele maanden met een plan van aanpak te komen hoe GAE invulling wenst te geven aan de uit te voeren regionale verkenning.

VOLE heeft de vrees uitgesproken dat het treffen van zo'n voorziening in plaats van het stellen van een termijn voor het bekendmaken van een besluit, onvoldoende waarborg biedt tegen verder uitstel van de besluitvorming.

In aanmerking genomen dat de Kroon al uiterlijk op 1 november 2014 een luchthavenbesluit had moeten vaststellen en dat er tot nu toe alleen in beperkte mate stappen zijn gezet om daadwerkelijk tot besluitvorming te komen, is de Afdeling met VOLE van oordeel dat een voorziening als voorgesteld door de minister te vrijblijvend zou zijn. Er bestaat dan ook geen grond om zo'n voorziening te treffen en dus af te wijken van de hoofdregel van artikel 8:55d, eerste lid, dat een termijn wordt gesteld voor het bekendmaken van een besluit.

5.2. Gelet op het voorgaande zal de Afdeling een termijn stellen waarbinnen de Kroon alsnog bij algemene maatregel van bestuur een luchthavenbesluit moet vaststellen en bekendmaken. Duidelijk is dat de termijn van twee weken die is genoemd in artikel 8:55d, eerste lid, van de Awb in dit geval niet realistisch is. Daarom zal met toepassing van artikel 8:55d, derde lid, van de Awb een langere termijn moeten worden gegeven.

Bij het vaststellen van die termijn betreft de Afdeling de omstandigheden die de minister en GAE in dit verband naar voren hebben gebracht. Deze omstandigheden, die voor een deel procedureel van aard zijn, maken dat het niet haalbaar is om binnen enkele maanden een besluit te nemen. [...]

Het vorenstaande leidt de Afdeling tot de conclusie dat de Kroon tot 1 januari 2025 de gelegenheid krijgt alsnog een luchthavenbesluit te nemen en dit vervolgens op de wettelijk voorgeschreven wijze bekend te maken.

5.3. De Afdeling zal met toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb bepalen dat een dwangsom wordt verbeurd voor iedere dag dat de Kroon in gebreke blijft de uitspraak na te leven. Bij het vaststellen van de betreffende bedragen wordt rekening gehouden met de beoogde werking van de dwangsom. Daarom komt de Afdeling in dit geval op hoge bedragen uit. [...]

6.1. De wens van VOLE dat in afwachting van een luchthavenbesluit een voorziening wordt getroffen die meer waarborgen biedt tegen geluidhinder voor omwonenden, is in het licht van het voorgaande op zichzelf begrijpelijk. Dat neemt niet weg dat het treffen van een voorziening als door VOLE verzocht naar het oordeel van de Afdeling te verstrekkend is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:835](#)

JnB 2022, 247

MK Rechtbank Den Haag, 23-02-2022 (publ. 18-03-2022), C/09/624237 / KG RK 22-93

Algemene wet bestuursrecht 8:15

WRAKING. De rechter is ambtshalve gehouden om het procesbelang te toetsen. Het enkel stellen van de vraag naar het procesbelang van verzoeker levert dan ook niet de (objectief gerechtvaardigde schijn van) vooringenomenheid op.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:2344](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2022, 248

MK ABRS, 23-03-2022, 202107860/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 8:88, 8:90

SCHADEVERGOEDING. Afwijzing verzoek om schadevergoeding.

DERVING WOONGENOT. Het gemiste immateriële voordeel (woongenot) moet worden begroot op de kosten die zijn gemaakt om dat voordeel te verwerven, maar die door de schadeveroorzakende gebeurtenis tevergeefs blijken te zijn geweest, omdat het nagestreefde voordeel is misgelopen. De gemaakte kosten komen evenredig aan de mate waarin het immateriële voordeel is gemist voor vergoeding in aanmerking. Er geldt een zekere drempel. Het gemiste onstoffelijke voordeel moet voldoende substantieel zijn, voordat de gemaakte kosten voor vergoeding in aanmerking komen. Geen schadevergoeding wordt toegekend, wanneer het gemiste voordeel zeer gering is of maar gedurende korte periode is gemist.

Verwijzing naar het arrest van de HR van 5 december 2008, [ECLI:NL:HR:2008:BF1042](#) (onder 3.6. en 3.7.).

INTREKKING VERGUNNING VAN RECHTSWEGE. Artikel 4:20f, derde lid, van de Awb voorziet in schadevergoeding wegens een op zichzelf rechtmatige intrekking van een vergunning van rechtswege. De wet voorziet niet in de mogelijkheid om een rechtstreeks verzoek bij de bestuursrechter in te dienen voor vergoeding van schade als gevolg van de intrekking van een beschikking van rechtswege. Deze vergoeding kan dus niet via een verzoekschriftprocedure bij de bestuursrechter (art. 8:88 van de Awb) en dus ook niet via een onzelfstandige verzoekschriftprocedure (art. 8:91 van de Awb) verhaald worden.

[ECLI:NL:RVS:2022:871](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 249

MK ABRS, 23-03-2022, 202007076/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Horst aan de Maas.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.12 lid 1 aanhef onder a onder 3°, 2.27

WABO. RELATIVITEITSVEREISTE. Omgevingsvergunning voor het vestigen van een Boerenbond, Pets & Vets Place-winkel. Artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo heeft de strekking om het belang van een goede ruimtelijke ordening te beschermen. Het behoud van een uit ruimtelijk oogpunt goed ondernemersklimaat in het centrum van Horst valt onder dit belang. I.c. wordt niet uitgesloten geacht dat de vestiging van de winkel een publieksaantrekkende werking en invloed op het ondernemersklimaat in het centrum van Horst heeft. De gronden die [appellante sub 3] in beroep naar voren heeft gebracht over het onderdeel Vets Place, stuiten niet af op het relativiteitsvereiste.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan [...] (hierna: Pets Place Boerenbond B.V.) een omgevingsvergunning verleend voor het vestigen van een Boerenbond, Pets & Vets Place-winkel (hierna: de winkel) en het bevestigen van reclameborden op het adres Bremweg 2a te Horst.

[...] 1. [...] [appellante sub 3] exploiteert een dierenspeciaalzaak aan de [locatie] in Horst.

[...] Relativiteitsvereiste

4. [appellante sub 3] betoogt dat de rechtbank haar ten onrechte het relativiteitsvereiste wat betreft de vestiging van het onderdeel Vets Place heeft tegengeworpen. Volgens [appellante sub 3] heeft de rechtbank daarmee niet onderkend dat zij naast een concurrentiebelang ook een belang heeft bij het behoud van een goed ondernemers- en detailhandelsklimaat in het centrum van Horst. Doordat het gaat om één winkel waarin producten en diensten van drie merken worden aangeboden, betoogt [appellante sub 3] dat niet is uitgesloten dat de diensten van het onderdeel Vets Place publieksaantrekkende werking hebben voor de winkel als geheel en waardoor het ondernemersklimaat in het centrum mogelijk ook ontwricht door de vestiging van de winkel in de periferie.

[...] 4.2. [...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (in het bijzonder in de overzichtsuitspraak over het relativiteitsvereiste van 11 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#), overwegingen 10.7-10.9 en 10.33) strekt artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo, evenals artikel 3.1 van de Wet ruimtelijke ordening, tot bescherming van het belang van een goede ruimtelijke ordening. De norm van een goede ruimtelijke ordening ziet onder meer op het behouden en herstellen van een uit ruimtelijk oogpunt goed woon-, werk- en ondernemersklimaat. Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de norm van een goede ruimtelijke ordening kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich op de norm beroept als aannemelijk is dat de voorziene ontwikkeling kan leiden tot een minder goed ondernemersklimaat. Het belang van een bedrijf om zich te vrijwaren tegen de vestiging van concurrerende bedrijven in hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment is echter geen ruimtelijk belang.

4.3. De Afdeling is van oordeel dat artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo de strekking heeft om het belang van een goede ruimtelijke ordening te beschermen. Het behoud van een uit ruimtelijk oogpunt goed ondernemersklimaat in het centrum van Horst valt onder dit belang. De omgevingsvergunning is verleend voor de vestiging van een winkel waarin de producten en diensten van de merken Boerenbond, Pets Place en Vets Place onder één dak en op een perifere locatie worden verkocht en aangeboden. Ook is het nieuwe winkelconcept met alle drie de merken en diensten gericht op een particuliere doelgroep. Hierdoor acht de Afdeling het niet uitgesloten dat de vestiging van de winkel een publieksaantrekkende werking en invloed op het ondernemersklimaat in het centrum van Horst heeft. De winkel zal zich weliswaar op een perifere locatie vestigen, maar de Bremweg 2a ligt niet op zodanig grote afstand van het centrum van Horst dat op voorhand valt in te zien dat de nieuwe ontwikkeling geen invloed heeft op de bestaande detailhandelsstructuur daar.

Deze mogelijke gevolgen zijn verbonden met de winkel als geheel en niet met delen van de winkel. Daarom heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de gronden die [appellante sub 3] in beroep tegen het besluit van 16 september 2019 naar voren heeft gebracht over het onderdeel Vets Place afstuiten op het relativiteitsvereiste. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:866](#)

JnB 2022, 250

MK ABRS, 23-03-2022, 202005026/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aan hef en onder a

Bouwbesluit 2012 1.3 lid 1, 4.21, 4.22 lid 1, 4.29

WABO. BOUWBESLUIT 2012. RECHTENS VERKREGEN NIVEAU. GELIJKWAARDIGE OPLOSSING. Verlenen omgevingsvergunning voor het vervangen van de bestaande toegangsdeur appartementencomplex door een vouwdeur. Sinds het Bouwbesluit 2003 moet een doorgang naar een in het Bouwbesluit genoemde ruimte in een woongebouw een vrije hoogte hebben van 2,30 m. in plaats van 2,10 m, zoals tot dat moment werd geëist. De reden van deze verhoging is de toenemende lengte van de bevolking en het zekerstellen van de gebruikswaarde van woningen voor de toekomst. Gelet hierop valt het i.c. niet vol te houden dat de bedoelde vouwdeur, die ervoor zorgt dat de vrije hoogte van de doorgang 2,18 m is, een gelijkwaardige oplossing is. Zelf voorzien wordt de aangevraagde omgevingsvergunning geweigerd.

[...] 1. De Vereniging heeft de omgevingsvergunning aangevraagd om de bestaande draaideur die toegang geeft tot hal A van het appartementencomplex te vervangen door een vouwdeur. Het

college heeft de gevraagde omgevingsvergunning op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) verleend.

[...] 8.3. In de nota van toelichting bij het Bouwbesluit 2012 (Stb. 2011, 416, blz. 133 en 134) staat dat de uitwerking van de voorschriften van het Bouwbesluit 2012 zoveel mogelijk is gegoten in de vorm van functionele eisen en daarmee samenhangende prestatie-eisen. Wanneer aan een prestatie-eis is voldaan, is daarmee aan de daarbij behorende functionele eis voldaan. Artikel 1.3, eerste lid, van het Bouwbesluit 2012 geeft eigenaren en gebruikers van bouwwerken de mogelijkheid om op een andere wijze te voldoen aan een functionele eis. Van belang is dat het doel van de in het voorschrift neergelegde eis op een andere manier wordt bereikt. Dat doel blijkt uit het onderwerp van het hoofdstuk en de afdeling waarin het voorschrift is opgenomen, uit het in een afdeling opgenomen aansturingsartikel, uit het kopje boven en de inhoud van het voorschrift en uit de op het artikel betrekking hebbende toelichting.

8.4. In artikel 4.21 van het Bouwbesluit 2012 staat dat een te bouwen bouwwerk voldoende bereikbare en toegankelijke ruimten heeft. Dit is de functionele eis. In de volgende artikelen zijn de prestatie-eisen opgenomen. De minimale vrije hoogte van de doorgang naar een in artikel 4.22, eerste lid, genoemde ruimte is zo'n prestatie-eis. In dit geval is die hoogte, gelet op artikel 4.22, eerste lid, aanhef en onder g, gelezen in samenhang met artikel 4.29 van het Bouwbesluit 2012, 2,30 m. Zoals gezegd is die hoogte in dit geval niet rechtstreeks ontleend aan artikel 4.22, maar het rechtens verkregen niveau als bepaald op grond van artikel 4.29.

8.5. Als de eigenschappen van de nieuwe vouwdeur en de bestaande draaideur met elkaar worden vergeleken, is het niet onbegrijpelijk dat de Vereniging de draaideur wenst te vervangen door de vouwdeur. Maar bij de vraag of sprake is van een gelijkwaardige oplossing om ruimten bereikbaar en toegankelijk te maken in de zin van artikel 4.21 van het Bouwbesluit 2012 (de functionele eis), gaat het, voor zover in dit geschil relevant, om de doorgang naar die ruimten en niet om de eigenschappen van de deur die in die doorgang is geplaatst.

Sinds het Bouwbesluit 2003 moet een doorgang naar een in het Bouwbesluit genoemde ruimte in een woongebouw een vrije hoogte hebben van 2,30 m in plaats van 2,10 m, zoals tot dat moment werd geëist. De reden van deze verhoging naar 2,30 m is, zo staat in de nota van toelichting bij het Bouwbesluit 2003 (Stb. 2001, 410, blz. 273), de toenemende lengte van de bevolking en het zekerstellen van de gebruikswaarde van woningen voor de toekomst. Gelet hierop valt het niet vol te houden dat de door de Vereniging bedoelde vouwdeur, die ervoor zorgt dat de vrije hoogte van de doorgang 2,18 m is, een gelijkwaardige oplossing is. Dat andere ruimten in het gebouw alleen zijn te bereiken via een doorgang die lager is dan 2,30 m, doet daaraan niet af. Het Bouwbesluit 2012 zelf sluit immers niet uit dat bepaalde doorgangen lager zijn dan 2,30 m. Dus die gedachte heeft de regelgever er niet van afgehouden om vanwege de toenemende lengte van mensen een algemene doorgang van 2,30 m te eisen.

[...] 9. Het beroep is gegrond. Het besluit van 4 augustus 2020 komt wegens strijd met artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo voor vernietiging in aanmerking.

Partijen hebben de Afdeling verzocht het geschil finaal te beslechten, ook als dat zou betekenen dat de aanvraag moet worden afgewezen. Omdat het bouwplan in strijd is met artikel 4.29 van het Bouwbesluit 2012 en er geen gelijkwaardige oplossing is als bedoeld in artikel 1.3, eerste lid, van het Bouwbesluit 2012, doet de weigeringsgrond van artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo zich voor. De Afdeling zal zelf in de zaak voorzien en de aangevraagde omgevingsvergunning voor het vernieuwen van de toegangsdeur naar hal A weigeren. De Afdeling zal bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:868](#)

JnB 2022, 251

MK Rechtbank Limburg, 27-01-2022 (publ. 16-03-2022), ROE 20/2173

college van gedeputeerde staten van Limburg, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 onder aanhef en onder e, 2.6

WABO-milieu. Revisievergunning voor inrichting voor opslag en bewerking afvalstoffen. I.c. wordt geoordeeld dat het juridisch technisch mogelijk is, namelijk niet in strijd met het wettelijk systeem, om een aanvraag, waarbij opslag van nieuwe afvalstoffen en/of een verhoging van de opslagcapaciteit van reeds vergunde afvalstoffen is gevraagd, op doelmatigheidsgronden gedeeltelijk onder voorwaarden te vergunnen. Dat kan zelfs wanneer daarbij bestaande rechten van het bedrijf worden aangetast. Daarvoor moet wel een toereikende motivering worden gegeven waarom op grond van het algemeen milieubelang van een doelmatig beheer van afvalstoffen een beperking van de door eiseres aangevraagde opslagcapaciteit nodig is en waarom dat belang prevaleert boven het individuele bedrijfsbelang dat concreet met de aanvraag is gemoeid. Voor zover daarbij bestaande rechten worden aangetast geldt een verzwaarde motiveringsplicht.

Besluit waarbij verweerder aan eiseres een revisievergunning heeft verleend voor een inrichting voor de opslag en bewerking van afvalstoffen. [...]

4. Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld omdat zij het niet eens is met de beperking van de in te nemen hoeveelheden afvalstoffen en het treffen van een brandveiligheidsvoorziening. Eiseres kan zich niet verenigen met de in hoofdstuk 6 van de vergunning opgenomen voorschriften 2.7, 2.8 (opslag) en 8.5 (brandveiligheid). Eiseres is het niet eens met het door verweerder gemaakte onderscheid tussen reguliere en incidentele opslag en de in haar ogen te vergaande voorwaarden die aan incidentele opslag zijn gesteld. [...]

Twee meer algemene rechtsvragen

9. Gelet op de aangevoerde beroepsgronden dient de rechtbank eerst de volgende twee meer algemene vragen te beantwoorden. Is er een wettelijke grondslag om bij de vergunningverlening onderscheid te maken tussen reguliere opslag en incidentele opslag onder voorwaarden? En kunnen aan incidentele opslag voorwaarden worden gesteld zoals een toestemming vooraf? De gemachtigde van verweerder heeft bij de behandeling van het beroep ter zitting verklaard dat deze discussie nu bij meer bedrijven speelt die een veranderings- of revisievergunning hebben gevraagd, en dat dit principiële vragen zijn waarover een uitspraak van de rechtbank gewenst is.

10. Uit de van belang zijnde regelgeving volgt dat het bevoegd gezag, voor inrichtingen waar afvalstoffen worden verwerkt, verplicht is rekening te houden met het bepaalde in artikel 10.14 van de Wm (het LAP) en als het LAP niet in het onderwerp voorziet, met de afvalhiërarchie uit artikel 10.4 van de Wm en de doelmatigheidsaspecten uit artikel 10.5 van de Wm. Rekening houden met impliceert dat alleen in bijzondere omstandigheden daarvan gemotiveerd kan worden afgeweken.

11. De rechtbank volgt eiseres niet in haar betoog dat een beperking van de te vergunnen opslag - ook indien de aanvraag de toets aan het LAP kan doorstaan - niet op strijdigheid met de doelmatigheidsaspecten uit artikel 10.5 van de Wm kan worden gebaseerd. Ingevolge artikel 2.14, eerste lid, aanhef en onder b, onder 2°, van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 10.14 van de Wm, was verweerder gehouden daarmee rekening te houden bij de vergunningverlening. Onder een doelmatige verwijdering van afvalstoffen kan onder meer worden begrepen dat de continuïteit van de

verwijdering wordt gewaarborgd, dat de capaciteit aan afvalverwijderingsinrichtingen is afgestemd op het aanbod aan te verwijderen afvalstoffen en dat effectief toezicht mogelijk is.

12. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder de door hem vermelde en hiervóór onder 6 samengevat weergegeven argumenten mogen hanteren bij de vergunningverlening. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat in het kader van de doelmatigheid de keten van de landelijke afvalverwerking niet is gebaat bij de aanleg van grootschalige strategische voorraden bij individuele bedrijven. Dergelijk grootschalige voorraden leiden er toe dat er sterke schommelingen ontstaan in de verwerking bij de eindverwerkers. Bij te weinig aanbod zijn de eindverwerkers gedwongen de prijzen te laten zakken en moeten zij dan mogelijk onder kostprijs werken hetgeen een bedreiging vormt voor de eindverwerkers en daarmee de doelmatige afvalverwerking. De rechtbank is dus van oordeel dat het niet onmogelijk is om vanwege de doelmatigheid een aanvraag als de onderhavige af te wijzen als daardoor de 'grondslag van de aanvraag' niet (zonder instemming van de aanvrager) wordt verlaten. In het onderhavige geval wordt de aanvraag echter niet zonder meer afgewezen maar (deels) onder voorwaarden verleend. Voor zover de gevraagde opslag het door verweerder om doelmatigheidsredenen vastgestelde maximum overschrijdt, zijn daaraan beperkende voorwaarden verbonden. Gelet op artikel 2.22, tweede lid, van de Wabo worden aan een omgevingsvergunning voorschriften verbonden die nodig zijn met het oog op het belang dat voor de betrokken activiteit is aangegeven in het bepaalde bij of krachtens onder meer artikel 2.14 van de Wabo. De rechtbank is hierbij van oordeel dat aan een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu in beginsel als voorschrift kan worden verbonden dat vooraf een separate toestemming van het bevoegd gezag nodig is, waartegen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend. Bij het nemen van een besluit waarbij de gevraagde omgevingsvergunning voor de activiteit milieu onder beperkende voorwaarden wordt verleend, komt verweerder een zekere beoordelingsruimte toe maar een dergelijk besluit dient uiteraard zorgvuldig te worden voorbereid en daarbij moet toereikend worden gemotiveerd waarom de gestelde voorwaarden in het concrete geval nodig zijn ter bescherming van het milieu c.q. een doelmatig beheer, waaronder een doelmatige verwijdering, van afvalstoffen.

13. Voor zover verweerder in afwijking van de aanvraag minder reguliere opslag heeft vergund dan eerder was vergund, is sprake van aantasting van bestaande rechten. Dit is met toepassing van artikel 2.33, tweede lid, aanhef en onder d, van de Wabo (eveneens) mogelijk. Wat betreft de toepassing van genoemd artikel komt verweerder een zekere beoordelingsruimte toe bij de vaststelling van wat nodig is in het belang van een doelmatig beheer van afvalstoffen. Hieruit volgt volgens de rechtbank dat het ook niet onmogelijk is om bij het besluit op een aanvraag om een revisievergunning, waarbij de uitbreiding van vergunde opslag is gevraagd, bestaande rechten aan te tasten omdat dit nodig wordt geacht vanwege een doelmatig beheer, waaronder verwijdering, van afvalstoffen. De rechtbank overweegt daarbij wel dat daarvoor een verzwaarde motiveringsplicht geldt. Voor zover bestaande rechten worden aangetast, dient verweerder te motiveren waarom dit uit een oogpunt van doelmatig beheer noodzakelijk is.

Tussenconclusie

14. De rechtbank is van oordeel dat voor verweerdere besluit, gebaseerd op de doelmatigheid van de afvalverwerking als bedoeld in artikel 10.5 van de Wm, een wettelijke grondslag bestaat. Het is juridisch technisch mogelijk, namelijk niet in strijd met het wettelijk systeem, om een aanvraag, waarbij opslag van nieuwe afvalstoffen en/of een verhoging van de opslagcapaciteit van reeds vergunde afvalstoffen is gevraagd, op doelmatigheidsgronden gedeeltelijk onder voorwaarden te vergunnen. Dat kan zelfs wanneer daarbij bestaande rechten van het bedrijf worden aangetast. Zoals de rechtbank al heeft overwogen moet daarvoor wel een toereikende motivering worden

gegeven waarom op grond van het algemeen milieubelang van een doelmatig beheer van afvalstoffen een beperking van de door eiseres aangevraagde opslagcapaciteit nodig is en waarom dat belang prevaleert boven het individuele bedrijfsbelang dat concreet met de aanvraag is gemoeid. Voor zover daarbij bestaande rechten worden aangetast geldt een verzwaarde motiveringsplicht. De onderhavige situatie (zorgvuldigheids- en motiveringseis) [...]

Conclusie

16. De rechtbank is van oordeel dat verweerder ontoereikend heeft gemotiveerd waarom de reguliere opslag van de in voorschrift 2.7 vermelde afvalstoffen tot de daar genoemde opslaghoeveelheden is beperkt. Dat geldt te meer daar waar bestaande rechten worden aangetast. Tevens is ontoereikend gemotiveerd waarom voor alle van de in voorschrift 2.7 genoemde afvalstoffen de in voorschrift 2.8 aan incidentele opslag verbonden voorwaarden in het kader van een doelmatig beheer nodig en redelijk zijn. Ook dat geldt te meer daar waar daarbij inbreuk wordt gemaakt op bestaande rechten. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit komt voor zover daaraan de voorschriften 2.7 en 2.8 zijn verbonden, wegens strijd met de artikelen 3:2, 3:4 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht, voor vernietiging in aanmerking. In dit verband zal de rechtbank ook voorschrift 2.10 vernietigen voor zover het de tweede volzin betreft dat de maximale opslag als bedoeld in voorschrift 2.7 in geen geval mag worden overschreden. Zoals onder 5 overwogen komt ook voorschrift 8.5 voor vernietiging in aanmerking. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2022:589](#)

JnB 2022, 252

MK ABRS, 23-03-2022, 202102880/1/R4

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.31 lid 1 aanhef en onder b

WABO-milieu. Uit artikel 2.31, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo volgt dat het bevoegd gezag voorschriften van een omgevingsvergunning kan wijzigen, voor zover dit in het belang van de bescherming van het milieu is.

Dat een wijziging van de voorschriften in het belang van de bescherming van het milieu moet zijn, betekent niet dat dit alleen mogelijk is als de wijziging leidt tot een minder grote milieubelasting. Zoals volgt uit de uitspraken van 6 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3307](#), en van 11 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2312](#) (overweging 5.1), is ook een wijziging van voorschriften ten behoeve van de exploitant van een inrichting mogelijk, voor zover het belang van de bescherming van het milieu zich daartegen niet verzet. Als de exploitant van een inrichting om een wijziging van voorschriften verzoekt, zal het bevoegd gezag - aan de hand van het toetsingskader dat is opgenomen in artikel 2.14 van de Wabo - moeten beoordelen of dit aanvaardbaar is.

[ECLI:NL:RVS:2022:799](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter ABRS, 16-03-2022 (publ. 23-03-2022), 202200714/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2022:749](#));
- MK ABRS, 23-03-2022, 202102900/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2022:800](#));
- MK Rechtbank Overijssel, 19-10-2021 (publ. 10-03-2022), ZWO 19/2252 en 19/2300 ([ECLI:NL:RBOVE:2021:3900](#));

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 04-03-2022 (publ. 18-03-2022), UTR 21/1836
([ECLI:NL:RBMNE:2022:847](https://eclis.nl/RBMNE:2022:847));

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 253

Rechtbank Oost-Brabant, 23-03-2022, SHE 21/308 en SHE 21/368

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. BEWEIDEN. In het bestreden besluit heeft **GS** de natuurvergunning geweigerd voor het beweiden van melkvee en de vergunning voor het overige deel van het project verleend omdat geen sprake is van een toename in stikstofdepositie. In het herstelbesluit heeft verweerder de gehele aanvraag afgewezen. I.c. wordt geoordeeld dat het beweiden van vee altijd een onlosmakelijk onderdeel heeft uitgemaakt van de veehouderij. In het bestreden besluit is ten onrechte een knip gemaakt in het project door de aanvraag, voor zover deze ziet op beweiden, af te wijzen.

Verweerder hoeft niet bij iedere melkrundveehouderij een onderzoek naar de omvang en situering van het beschikbare areaal weidepercelen en de daarop gehouden koeien te verrichten. Significante gevolgen van wijzigingen in de percelen kunnen veelal op voorhand worden uitgesloten als de weidepercelen van de veehouderij op enige afstand van Natura 2000-gebieden af liggen. I.c. is echter wel aanleiding voor een onderzoek naar substantiële wijzigingen in het areaal weidepercelen ten opzichte van de referentiesituatie in de omgevingsvergunning van 2016. De reden hiervoor is dat de huiskavel van de veehouderij van de derde-partij direct naast het betrokken Natura 2000-gebied ligt. Als de veehouderij na de referentiesituatie meer koeien is gaan beweiden op korte afstand van het Natura 2000-gebied, zijn significante gevolgen niet op voorhand uitgesloten. Vernietiging bestreden besluit en herstelbesluit.

[...] Bij besluit van 29 december 2020 (bestreden besluit) heeft verweerder aan de derde-partij een vergunning verleend als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb).

[...] Bij besluit van 20 juli 2021 (herstelbesluit) heeft verweerder besloten de op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb aangevraagde vergunning te weigeren. Het bestreden besluit is daarbij ingetrokken.

[...] 11.1 Eisers voeren aan dat beweiden een onlosmakelijk onderdeel is van het onderhavige project. De beweidingsemissies komen bovenop de stalemissies. Deze emissies zijn niet in kaart gebracht. Verweerder had niet kunnen volstaan met een verwijzing naar het tussenadvies van de commissie Remkes. Het gaat hier niet om een voordeel van beweiden ten opzichte van bemesten, omdat bemesten hier niet is aangevraagd of vergund. Verweerder heeft niet onderzocht of alle percelen van de derde-partij worden beweid. Verweerder heeft ook niet gezien waar al die percelen liggen. Gelet op de nabije ligging van het Natura 2000-gebied had dat volgens eisers wel moeten. Verweerder heeft in het bestreden besluit de vergunning voor het beweiden geweigerd, terwijl het beweiden onlosmakelijk is verbonden met het houden van melkrundvee.

11.2 In het bestreden besluit heeft verweerder de natuurvergunning expliciet geweigerd voor het beweiden, omdat de depositie van de stal en het bemesten afneemt wanneer het melkrundvee ook in de wei wordt gezet. In het herstelbesluit heeft verweerder de gehele aanvraag afgewezen.

11.3 In de uitspraak van 29 mei 2019¹⁰ (over de door verweerder in 2016 verleende natuurvergunning voor het bedrijf van de derde-partij) overwoog de Afdeling dat een aanvraag voor een Wnb-vergunning betrekking heeft op alle activiteiten die tezamen één project vormen. Op die wijze is gewaarborgd dat de gevolgen van het gehele project voor het Natura 2000-gebied bij de beoordeling van een vergunningaanvraag worden betrokken. Voor een geval als hier aan de orde betekent dit dat de gevolgen van het beweiden van het vee bij de melkveehouderij moeten worden beoordeeld in samenhang met de gevolgen van het houden van vee in de stallen. Volgens de Afdeling heeft verweerder zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat het houden van vee in de stallen en het beweiden van vee niet onlosmakelijk met elkaar samenhangen. Verweerder had de vergunning voor de exploitatie van de melkveehouderij met de stalsystemen die beweiden impliceren niet kunnen verlenen, zonder daarbij de gevolgen van het beweiden van het vee te betrekken.

11.4 In de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019¹¹ over het beweiden van vee staat dat moet worden beoordeeld of de depositie die veroorzaakt kan worden door het houden van vee in de stallen én in de wei tezamen wel of niet leidt tot een toename van depositie ten opzichte van de referentiesituatie die van toepassing was voor de Nbw-vergunning. In de gevallen waarin de vergunde situatie inclusief het beweiden van vee, leidt tot een toename van stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie moeten de gevolgen van de activiteit beweiden in een passende beoordeling worden betrokken. Het beweiden van vee valt in deze gevallen onder artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn. De Afdeling oordeelt verder dat de stikstofdepositie die door beweiden van bepaalde agrarische gronden wordt veroorzaakt, qua omvang waarschijnlijk zeer beperkt is. Het lijkt de Afdeling evenwel niet uitgesloten dat in bepaalde gevallen significante gevolgen voor Natura 2000-gebieden kunnen optreden. In dat verband moet met name worden gedacht aan een zeer intensief gebruik van gronden in de onmiddellijke nabijheid van beschermde habitats die al onder een aanzienlijke belasting te lijden hebben. In andere gevallen is het wellicht niet al te moeilijk significante gevolgen uit te sluiten.

11.5 De rechtbank is in dit geval van oordeel dat het beweiden van vee altijd een onlosmakelijk onderdeel heeft uitgemaakt van de veehouderij. De derde-partij heeft aangegeven dat hij sinds 2009 meedoet aan het Weidemelk keurmerk en hiertoe 80% van het rundvee wordt beweid. Bij de verlening van de omgevingsvergunning van 2016 en de daarvoor verleende omgevingsvergunningen is omgevingsvergunning verleend voor het houden van melkvee rekening houdend met beweiden (dat blijkt uit de toegepaste factor uit de Regeling ammoniak en veehouderij). Het beweiden van vee was een onlosmakelijk onderdeel van de veehouderij in de referentiesituatie in de omgevingsvergunning van 2016. Dit is met zoveel woorden ook al geoordeeld door de Afdeling in de eerdere natuurvergunningprocedure. In het bestreden besluit is ten onrechte een knip gemaakt in het project door de aanvraag, voor zover deze ziet op beweiden, af te wijzen.

11.6 De rechtbank stelt voorop dat verweerder niet bij iedere melkrundveehouderij een onderzoek naar de omvang en situering van het beschikbare areaal weidepercelen en de daarop gehouden koeien hoeft te verrichten. Significante gevolgen van wijzigingen in de percelen kunnen veelal op voorhand worden uitgesloten als de weidepercelen van de veehouderij op enige afstand van Natura 2000-gebieden af liggen. In dit geval is echter wel aanleiding voor een onderzoek naar substantiële wijzigingen in het areaal weidepercelen ten opzichte van de referentiesituatie in de omgevingsvergunning van 2016. De reden hiervoor is dat de huiskavel van de veehouderij van de

derde-partij (en daarmee ook de kavel die het meest zal worden gebruikt voor het beweiden van vee) direct naast het betrokken Natura 2000-gebied ligt (de wei grenst aan de Tongelreep). De Afdeling heeft voor dit soort situaties gewaarschuwd in haar uitspraak van 29 mei 2019. Daarom kon verweerder niet volstaan met de enkele verwijzing naar het tussenadvies van de commissie Remkes. Immers, als de veehouderij na de referentiesituatie meer koeien is gaan beweiden op korte afstand van het Natura 2000-gebied, zijn significante gevolgen niet op voorhand uitgesloten. Een dergelijke beoordeling heeft in het bestreden besluit noch in het herstelbesluit plaatsgevonden. Daarom komt ook het herstelbesluit voor vernietiging in aanmerking.

[...] 12.1 De beroepen van eisers tegen het bestreden besluit zijn gegrond en de rechtbank vernietigt dit besluit. De beroepen van eisers tegen het herstelbesluit zijn ook gegrond en de rechtbank vernietigt ook dat besluit. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2022:1057](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBOBR:2022:1058](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Noord-Holland, 09-03-2022 (publ. 22-03-2022), HAA 20/5300

([ECLI:NL:RBNHO:2022:2421](#));

- MK Rechtbank Amsterdam, 03-02-2022 (publ. 23-03-2022), AMS 20/5367

([ECLI:NL:RBAMS:2022:415](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2022, 254

MK CRvB, 02-03-2022 (publ. 22-03-2022), 20/3430 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) 64a lid 1 aanhef en onder a

WW. FAILLISSEMENT. UITLEG “DAG VAN OPZEGGING”. Het standpunt van het Uvw, dat dat in dit geval de (rechtsgeldige) opzegging van appellante van de dienstbetrekking is bij brief van 31 augustus 2018, wordt onderschreven. Dat onder “de dag van opzegging” slechts de dag van opzegging door de werkgever of de curator moet worden begrepen, volgt niet uit de tekst van de wet. Wat appellante heeft aangevoerd biedt geen aanknopingspunten om anders te oordelen. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:566](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 255

CRvB, 15-03-2022 (publ. 22-03-2022), 19/1818 PW

Participatiewet (PW) 15, 16

Zorgverzekeringswet (Zvw)

Besluit zorgverzekering

Beleidsregels bijzondere bijstand van 1 januari 2015 van de gemeente Heerenveen (Beleidsregels) 17 lid 2

BIJZONDERE BIJSTAND TANDARTSKOSTEN. ZVW IS VOORLIGGENDE VOORZIENING.

GEEN ZEER DRINGENDE REDENEN. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. De te beantwoorden vraag is of de vervanging van de gebroken mondprothese al dan niet moet worden gezien als een uitstelbare behandeling, zoals het college aanneemt. Deze vraag wordt ontkennend beantwoord. Geconcludeerd wordt dat de vervanging van een mondprothese met zeven elementen (kiezen) vanwege het kauwvermogen en het reële risico op andere complicaties niet uitgesteld kon worden. Daarmee wordt aangenomen dat in dit geval sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de Beleidsregels. Dat betekent dat het college niet in overeenstemming met de Beleidsregels heeft gehandeld en deze niet consequent heeft toegepast.

[ECLI:NL:CRVB:2022:554](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 256

Rechtbank Noord-Holland, 03-02-2022 (publ. 18-03-2022), HAA 21/1265

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

Derde tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW 3)

NOW-3. Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres is opgericht op 3 februari 2020 en dat dit twee dagen te laat is om in aanmerking te voor een tegemoetkoming NOW 3. Partijen houdt verdeeld de vraag of in dit geval afgeweken kan worden van de bepalingen van de NOW 3 en er alsnog een tegemoetkoming kan worden toegekend.

De rechtbank ziet geen aanleiding eiseres te volgen in haar standpunt dat in dit geval afgeweken kan worden van de bepalingen van de NOW 3. De rechtbank wijst in dit verband op het antwoord van de Staatssecretaris economische Zaken en Klimaat op vragen van de Tweede Kamer van 23 februari 2021 (TK 2020-2021, 1831). Uit het antwoord van de Staatssecretaris volgt duidelijk waarom gekozen is voor de opzet van NOW 3 en waarom, in dit geval, eiseres buiten NOW 3 valt. Verweerder heeft gemotiveerd aangegeven waarom in dit geval dan ook geen maatwerk geleverd kan worden. De door eiseres aangevoerde omstandigheid dat eiseres eerder is gestart met de onderneming, alsmede dat de vergunning lang op zich heeft laten wachten, omdat de gemeente Schagen het druk had met het uitvoeren

van coronamaatregelen, maken voornoemd oordeel niet anders. Ook voor die specifieke omstandigheden geldt hetgeen hiervoor reeds is overwogen. Geen strijd met het gelijkheidsbeginsel. Gelet op de uitdrukkelijke weging door de minister en keuzes op basis daarvan, ziet de rechtbank geen ruimte voor de bestuursrechter om onder de gegeven omstandigheden van de regeling af te wijken. Dit betekent dat verweerder de aanvraag van eiseres naar het oordeel van de rechtbank terecht en op goede gronden heeft afgewezen. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBNHO:2022:2325](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2022, 257

Rechtbank Amsterdam, 02-02-2022 (publ. 23-03-2022), AMS 21/3724

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 57 lid 1 onder f

AVG. Afwijzing handhavingsverzoek. I.c. heeft verweerder toegelicht dat zij jaarlijks tienduizenden klachten ontvangt en beschikt over een beperkte capaciteit. Verweerder kan klachten vaak niet, of niet op alle onderdelen, uitgebreid onderzoeken en moet daarin keuzes maken. Daarbij maakt verweerder gebruik van prioriteringscriteria. De rechtbank overweegt dat verweerder deze ruimte heeft op grond van artikel 57, eerste lid, onder f, van de AVG, waarin is neergelegd dat de inhoud van de klacht wordt onderzocht in de mate waarin dat gepast is. Geoordeeld wordt dat verweerder – na toetsing aan de prioriteringscriteria – op goede gronden geen nader onderzoek heeft gedaan en handhavend optreden achterwege heeft gelaten.

[ECLI:NL:RBAMS:2022:349](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

APV

JnB 2022, 258

MK ABRS, 23-03-2022, 202101672/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene Plaatselijke Verordening 2008 van de gemeente Amsterdam (APV) 2.50

APV. HANDHAVING. BEVOEGDHEID. EVENREDIGHEID. DIENSTENRICHTLIJN. Last onder dwangsom aanbieden kroegentochten voor groepen van meer dan vier personen onder begeleiding. Het organiseren van kroegentochten valt onder de verbodsbepaling van artikel 2.50, eerste lid, aanhef en onder a, van de APV. Met het ontheffingsstelsel voor groepen onder begeleiding kan enige controle plaatsvinden over de omvang van het aantal groepen en de overlast die deze met zich brengen. Dat is ook zo als geen plafond voor het maximum aantal

ontheffingen geldt, zoals i.c.. Een last onder dwangsom kan een geschikt middel zijn om de drukte tegen te gaan. De last onder dwangsom is i.c. een passende en noodzakelijke maatregel. Het ontheffingenstelsel is niet in strijd met de Dienstenrichtlijn.

[...] 1. Ultimate Party organiseert voor groepen van ongeveer twintig personen kroegentochten in het centrum van Amsterdam, zogenoemde pub crawls. Iedere groep heeft een begeleider die de groep van de ene naar de andere kroeg brengt. Volgens het college is deze begeleider een gids en het begeleiden van de groep een dienst die wordt geleverd op of aan de weg. Dat is verboden, maar mag volgens het beleid wel als de groepen niet groter zijn dan vier personen of als daarvoor ontheffing is verleend. Die ontheffing heeft Ultimate Party niet. Daarom heeft het college aan Ultimate Party een last onder dwangsom opgelegd. De last houdt in dat als Ultimate Party kroegentochten voor groepen van meer dan vier personen onder begeleiding aanbiedt, zij bij de eerste overtreding een dwangsom van € 2500,00, bij de tweede overtreding een dwangsom van € 5000,00 en bij de derde overtreding een dwangsom van € 7500,00 verbeurt.

Ter beoordeling ligt de vraag voor, of deze kroegentochten vallen onder activiteiten waarvoor een ontheffing nodig is.

[...] Wettelijk kader

2. Artikel 2.50 van de Algemene Plaatselijke Verordening 2008 van de gemeente Amsterdam (hierna: de APV) luidt:

"1. Het is verboden op of aan de weg of het openbaar water tegen betaling diensten aan te bieden of te verlenen, zoals

a. werkzaamheden als schoenpoetser, gids, portretist, fotograaf, bewaker van voertuigen of andere zaken, reiniger van auto's of

b. het werven van klanten voor bedrijven zoals rondvaartrederijen, hotels, horecabedrijven en prostitutiebedrijven.

2. [...]

4. Het college kan van deze verboden ontheffing verlenen".

Voor rondleidingen op de Wallen in Amsterdam heeft het college in 2018 het Beleid regulering rondleidingen met gids op de Wallen vastgesteld (hierna: het Beleid). Overeenkomstig dit beleid gold voor rondleidingen van groepen met een gids in het Wallengebied, dat voor het rondleiden van groepen groter dan vier personen ontheffing van het college is vereist, de maximum groeps grootte twintig personen is en de rondleidingen uiterlijk om 23:00 uur moeten eindigen.

[...] Was het college bevoegd om de last onder dwangsom op te leggen?

4.1. Artikel 2.50, eerste lid, van de APV houdt een verbod in om betaalde diensten aan te bieden of te leveren op of aan de openbare weg. Als het verbod wordt overtreden, kan een boete of last onder dwangsom worden opgelegd. Van belang is of de bepaling zelf helder is over wat verboden is. Gelet op de bewoordingen van de bepaling valt onder het verbod in ieder geval het op straat in de nabijheid van een inrichting werven van klanten voor die inrichting, het zogenoemde proppen (zie de uitspraak van 19 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1929](#)). In de uitspraak van 22 juli 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:1767](#)) heeft de Afdeling verder geoordeeld dat het blijkens de bewoordingen van artikel 2.50, eerste lid, van de APV moet gaan om het aanbieden van diensten voor een werkzaamheid. Dit betekent dat de dienst steeds gekoppeld moet zijn aan de werkzaamheid. Het moet gaan om het aanbieden van diensten die door personen in de openbare ruimte worden aangeboden of verleend, zoals blijkt uit de voorbeelden die in artikel 2.50, eerste lid, van de APV worden vermeld. Hoewel niet limitatief opgesomd, hebben deze voorbeelden uitsluitend betrekking op de situatie waarin personen in de openbare ruimte een bepaalde dienst aan voorbijgangers

aanbieden, zoals schoenpoetser, gids of bewaker van voertuigen. De Afdeling verwijst voorts naar de toelichting op artikel 2.50 van de APV, waaruit volgt dat met de bepaling mede is beoogd te voorkomen dat voorbijgangers in de openbare ruimte bij verrassing allerlei diensten worden opgedrongen.

4.2. Ultimate Party biedt haar diensten aan op een website en in folders die in hotels in Amsterdam verkrijgbaar zijn. Klanten moeten zich digitaal aanmelden. Zij brengt haar diensten niet onder de aandacht van voorbijgangers op of aan de openbare weg, maar deze worden wel verleend op de openbare weg. Zij bestaan uit het begeleiden van groepen van de ene naar de andere kroeg. Daarbij lopen de groepen over de openbare weg. De begeleider wijst de weg en zorgt ervoor dat de groep bij elkaar blijft. Dat de begeleider, zoals Ultimate Party stelt, onderweg geen uitleg of toelichting geeft bij wat de groep op straat tegenkomt, betekent niet dat de begeleider niet als gids kan worden aangemerkt. Ook uit het nieuwe beleid, dat pas na het besluit op bezwaar in werking is getreden en hierop dus niet van toepassing is, onderscheid wordt gemaakt tussen een rondleiding met een gids en begeleiding van een groep volgt niet dat deze kroegentochten niet onder de verbodsbepaling vallen. Kern van de diensten van Ultimate Party is het verlenen van rondleidingen in de openbare ruimte. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het organiseren van kroegentochten onder de verbodsbepaling van artikel 2.50, eerste lid, aanhef en onder a, van de APV valt. Het college was bevoegd om de last onder dwangsom op te leggen.

[...] Is de last onder dwangsom evenredig?

[...] 6.2. De last onder dwangsom is een belastend besluit. Bij de toepassing van de bevoegdheid daartoe komt het college beleidsruimte toe, die het college heeft neergelegd in het Beleid. Doel van het Beleid is om de toegenomen drukte in het Wallengebied en de daarmee gepaard gaande overlast voor bewoners en ondernemers in dat gebied te verminderen.

Met het ontheffingsstelsel voor groepen onder begeleiding kan enige controle plaatsvinden over de omvang van het aantal groepen en de overlast die deze met zich brengen. Dat is ook zo als geen plafond voor het maximum aantal ontheffingen geldt, zoals in dit geval. Een last onder dwangsom kan een geschikt middel zijn om de drukte tegen te gaan.

6.3. De last onder dwangsom is in dit geval een passende en noodzakelijke maatregel. Eerdere afspraken over het terugdringen van de overlast hebben blijkens de buurtenquête Centrum niet het gewenste effect opgeleverd. Voorts kunnen de kroegentochten ook op een andere manier worden georganiseerd. In plaats van grote groepen die onder begeleiding van kroeg naar kroeg lopen, kunnen kleinere groepen of individuen aan de hand van een app van Ultimate Party de kroegentochten afleggen. Dat op die manier het doel van het Beleid niet wordt bereikt, heeft Ultimate Party niet aannemelijk gemaakt.

Is het ontheffingsstelsel in strijd met de Dienstenrichtlijn?

7. De rechtbank heeft op goede gronden overwogen dat de eis van een ontheffing niet in strijd is met artikel 9, eerste lid, van de Dienstenrichtlijn. Het stelsel geldt voor alle gidsen die binnen het aangewezen gebied werkzaam zijn en is daarmee niet discriminerend. Het tegengaan van overlast valt onder de bescherming van het stedelijk milieu en is een dwingende reden van algemeen belang, evenals de verkeersveiligheid. Verder heeft het college met gegevens gestaafd dat eerdere maatregelen, zoals het Convenant rondleidingen Wallengebied van 2017, niet tot de gewenste vermindering van overlast hebben geleid. Het ontheffingsstelsel is dus een geschikte maatregel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:850](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB 2022, 259

MK ABRS, 23-03-2022, 202003015/1/A2

minister voor Basis- en Voortgezet Onderwijs en Media (thans: de minister voor Primair en Voortgezet Onderwijs), verweerder.

Wet op het voortgezet onderwijs (Wvo) 85a

ONDERWIJS. BEKOSTIGING. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. I.c. had de minister de stichting, overeenkomstig artikel 85 van de Wvo, een aanvullende personele bekostiging moeten verstrekken voor de vmbo-school voor het jaar 2018.

[...] Bij besluit van 22 mei 2018 heeft de minister de stichting voor het jaar 2018 geen aanvullende bekostiging voor personeelskosten verstrekt voor de school met BRIN-nummer 04HR04.

[...] 6. De Afdeling stelt voorop dat partijen eerder bij de Afdeling hebben geprocedeerd over eenzelfde (in bezwaar gehandhaafde) weigering van de minister om aan de stichting, overeenkomstig het tweede lid van artikel 85a van de Wvo, voor de vmbo-school voor het jaar 2017 een aanvullende personele bekostiging te verstrekken. Dit heeft geleid tot een tussen partijen gewezen bindende einduitspraak voor dat jaar van 24 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2537](#). Anders dan in die uitspraak, is de Afdeling in de voorliggende zaak van oordeel dat de minister de stichting, overeenkomstig de voormelde bepaling, een aanvullende personele bekostiging had moeten verstrekken voor de vmbo-school voor het jaar 2018 en wel om de volgende redenen.

7. De bekostigingssystematiek is per 1 januari 2017 gewijzigd, in die zin dat scholen voor nieuwkomers die korter dan een jaar in Nederland zijn per kwartaal een bedrag ontvangen. De nieuwkomers tellen onder de gewijzigde bekostigingssystematiek niet langer mee voor de vaststelling van de lumpsum en de Regeling leerplusarrangement vo, omdat de bekostiging voor hen geheel via de Regeling aanvullende bekostiging opvang nieuwkomers vo 2017 loopt. Deze wijziging is ingegeven door de sterk groeiende groep leerplichtige nieuwkomers als gevolg van de toegenomen instroom van asielzoekers vanaf 2015 en de omstandigheid dat de bestaande bekostigingssystematiek daarop niet goed aansloot. Dit blijkt onder meer uit de toelichting bij het "Besluit van 4 juni 2018 tot wijziging van het Bekostigingsbesluit Wvo, het Formatiebesluit Wvo en het Uitvoeringsbesluit WEB in verband met wijziging van de bekostigingssystematiek voor nieuwkomers in het voortgezet onderwijs" (Stb. 2018, 177, blz. 4 en 5). De gewijzigde bekostigingssystematiek werkt terug tot en met 1 oktober 2016.

8. De Afdeling heeft voor het eerst in de voorliggende zaak kennisgenomen van de omstandigheid dat slechts vier scholen, waaronder de vmbo-school waarvan de stichting het bevoegd gezag is, aanspraak hadden kunnen maken op de aanvullende personele bekostiging als de gewijzigde bekostigingssystematiek had teruggewerkt tot en met 1 oktober 2015. Daarvan heeft uitsluitend deze vmbo-school de minister verzocht om toepassing te geven aan artikel 85a, tweede lid, van de Wvo. De stichting heeft deze informatie verkregen uit het hiervoor genoemde Wob-verzoek. Uit deze informatie blijkt dat de stichting een unieke positie inneemt binnen de zeer beperkte groep scholen die door de beperkte terugwerkende kracht van de gewijzigde bekostigingssystematiek geen aanspraak kan maken op de aanvullende personele bekostiging. Naar het oordeel van de Afdeling had de minister moeten inzien dat zijn weigering om aan de stichting de hier aan de orde zijnde bekostiging te verstrekken voor de stichting gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot het met die weigering te dienen doel.

9. De Afdeling acht daartoe van belang dat tussen partijen nooit in geschil is geweest dat deze vmbo-school vanaf het jaar 2015, als een van de eerste scholen in Nederland, geconfronteerd werd met een groeiende groep leerplichtige nieuwkomers als gevolg van de toegenomen instroom van asielzoekers. Ook is tussen partijen nooit in geschil geweest dat juist deze groep leerplichtige nieuwkomers - die weliswaar formeel niet tot de categorie apc-leerlingen worden gerekend - behoefte heeft aan de extra ondersteuning en begeleiding waarvoor de hier aan de orde zijnde bekostiging is bedoeld. Het was voor de minister bovendien duidelijk dat het mislopen van de voornoemde bekostiging, als gevolg van het opnemen van die nieuwkomers - niet zijnde apc-leerlingen - en de beperkte terugwerkende kracht van de per 1 januari 2017 gewijzigde bekostigingssystematiek, voor de stichting financieel nadelig zou zijn, hetgeen ook blijkt uit de overgelegde exploitatierekening voor het jaar 2018 en hetgeen ook, zoals de stichting ter zitting heeft toegelicht, tot uiting is gekomen in minder docenten en grotere vmbo-klassen.

10. De minister heeft ter zitting desgevraagd ook geen deugdelijke verklaring kunnen geven waarom de gestelde en naar het de Afdeling voorkomt zwaarwegende omstandigheden voor hem geen aanleiding zijn geweest van de bevoegdheid van genoemd artikel 85a, tweede lid, gebruik te maken, terwijl inmiddels duidelijk is dat de precedentwerking daarvan vrijwel nihil zal zijn. In de kern komt het betoog van de minister erop neer, dat niet wordt voldaan aan het bepaalde in het eerste lid van artikel 85a. Dit is juist en tussen partijen niet in geschil, maar niet relevant voor de beantwoording van de vraag of van de afwijkingsbevoegdheid van het tweede lid gebruik moet worden gemaakt. Dat de gestelde omstandigheden niet bijzonder genoeg zouden zijn acht de Afdeling in het licht van het voorgaande onvoldoende overtuigend weerlegd en overigens onbegrijpelijk. Naar het oordeel van de Afdeling moeten de gestelde omstandigheden worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden.

11. Aangezien hij bekend was met deze bijzondere omstandigheden had de minister aanleiding moeten zien om aan de stichting, met toepassing van het tweede lid van artikel 85a van de Wvo, een aanvullende personele bekostiging te verstrekken voor de vmbo-school voor het jaar 2018. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:853](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB 2022, 260

Mondelinge uitspraak Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 18-03-2022 (publ. 23-03-2022), ROT 22/1226

Minister voor Rechtsbescherming, verweerder.

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens

VOG. Weigering VOG. De aanvraag is afgewezen, omdat verzoeker drie jaar geleden is veroordeeld voor strafbare feiten. De afwijzing heeft tot gevolg dat zijn moeder haar werkzaamheden (gastouderbureau aan huis) moet staken. I.c. wordt het verzoek om voorlopige voorziening toegewezen, in die zin dat verzoeker tot zes weken na de te nemen beslissing op het bezwaar dient te worden behandeld als ware hij in het bezit van een VOG.

[...] Bij besluit van [...] (het bestreden besluit) heeft verweerder verzoekers aanvraag om een Verklaring Omtrent het Gedrag (VOG) afgewezen.

[...] Beslissing

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek om voorlopige voorziening toe, in die zin dat verzoeker tot zes weken na de te nemen beslissing op het bezwaar dient te worden behandeld als ware hij in het bezit van een VOG; [...]

[...] Overwegingen

[...] 1. Verzoeker [...] woont bij zijn moeder op het adres [adres]. Zijn moeder heeft [...] een gastouderopvang aan huis met zes kindplaatsen. [...] Op [...] is hij 18 jaar geworden. Huisgenoten van personen die met minderjarigen werken moeten vanaf dat de leeftijd van 18 jaar over een VOG beschikken. Verzoeker heeft daarom op 9 december 2021 een VOG aangevraagd.

[...] 4. Tijdens de zitting heeft verzoeker twee brieven overgelegd van de gemeente Rotterdam (Cluster Maatschappelijke Ontwikkeling, Afdeling: Onderwijs, Register Kinderopvang) van 17 maart 2022, waaruit blijkt dat de bemiddelingsrelatie tussen het gastouderbureau en verzoekers moeder per die datum is beëindigd waardoor verzoekers moeder geen gastouder meer kan zijn. Als onbetwist staat vast dat daarmee haar enige bron van inkomen en daarmee het gezinsinkomen vervalt. Op grond daarvan neemt de voorzieningenrechter spoedeisend belang aan.

5. In het midden zal worden gelaten of verweerder terecht heeft overwogen dat is voldaan is aan het objectieve criterium. De voorzieningenrechter vindt dat het verzoek moet worden toegewezen al omdat naar haar oordeel verweerder zich in de omstandigheden van verzoeker niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat toepassing van het subjectieve criterium niet alsnog tot afgifte van de VOG hoefde te leiden. De voorzieningenrechter betreft daarbij dat de strafbare feiten zijn gepleegd op 11 maart 2019 (inmiddels drie jaar geleden dus), dat de proeftijd op 23 juli 2021 is geëindigd, dat verzoekers behandeling/begeleiding positief is afgerond, dat hij inmiddels een opleiding volgt, stage loopt en werkt en dat hij al die tijd bij zijn moeder thuis heeft gewoond en nog woont zonder dat daar iets bij is voorgevallen. Verzoeker is dus al geruime tijd op de goede weg en de voorzieningenrechter ziet niet in wat hij nog meer zou moeten doen of laten zien.

6. De voorzieningenrechter wijst het verzoek om voorlopige voorziening daarom toe.

[ECLI:NL:RBROT:2022:2158](#)

JnB 2022, 261

Mondelinge uitspraak Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 23-03-2022, LEE 22/787 (beroep) en LEE 22/786 (voorlopige voorziening)

Minister voor Rechtsbescherming, verweerder.

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens 35

VOG. Weigering VOG. Het besluit is onvoldoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd. De gevolgen van de weigering zijn i.c. onevenredig. Het niet kunnen beschikken over een VOG zou, zoals verzoeker terecht aangevoerd heeft, i.c. teniet doen wat in het kader van het strafrecht juist mogelijk gemaakt is: het voortzetten van zijn werk en daarmee gevolgen voor zijn bedrijf (en dus voor hemzelf en zijn partner) voorkomen. Die gevolgen, alles afwegend, dienen zwaarder te wegen dan het risico voor de samenleving, bedoeld in artikel 35 van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens. Zelf voorziend zal de voorzieningenrechter de weigering van de VOG herroepen en bepalen dat verweerder verzoeker uiterlijk op maandag 28 maart 2022, om 12.00 uur in het bezit stelt van een VOG.

[...] 2. De vraag die aan de voorzieningenrechter ter beoordeling voorligt is of verweerder aan verzoeker de door hem gevraagde Verklaring omtrent het gedrag (VOG) heeft mogen weigeren.

4. Er is voldaan aan het objectieve criterium, dat is op zichzelf niet in geschil. Er ligt een aangifte en verweerder mag dat gegeven hanteren als grondslag voor een weigering.

4.1. Bij de belangenafweging die daarop, in het kader van het subjectieve criterium, dient te volgen weegt verweerder – kort gezegd – mee:

- dat het delict nog maar kort geleden is;
- dat het gaat om verdenking van een zedendelict en
- dat de bescherming van de maatschappij van groot belang is.

4.2. Daartegenover staan de belangen die door verzoeker zijn aangevoerd.

4.3. Verweerders besluit geeft onvoldoende duidelijkheid over hoe hij die belangen van verzoeker heeft gewogen. De vaststelling dat “het tijdsverloop onvoldoende is” rechtvaardigt naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet de conclusie dat het vastgestelde risico zwaarder weegt dan de belangen die door verzoeker zijn gesteld. Het besluit is onvoldoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd.

5. Het is duidelijk dat voldaan is aan het objectieve criterium. Maar eigenlijk voert verzoeker hier aan: er is in deze situatie iets bijzonders aan de hand, de gevolgen van de weigering zijn onevenredig. De voorzieningenrechter is het daarmee eens en overweegt het volgende.

5.1. In het kader van de strafrechtelijke beoordeling heeft de raadkamer van deze rechtbank de voorlopige hechtenis van verzoeker geschorst. Daarbij is acht geslagen op de rapportage van de reclassering die onder meer een risicoanalyse heeft gemaakt. Voorts is van belang dat het bedrijf van verzoeker op het spel staat: zonder VOG kan de vergunning die hij nodig heeft voor zijn werkzaamheden als rijinstructeur niet verlengd worden. Aannemelijk is dat daarmee het voortbestaan van de rijnschool in geding is. Niet bestreden is dat verzoeker en zijn partner geen personeel in dienst hebben dat de werkzaamheden zou kunnen overnemen. De enkele stelling van verweerder dat anderen de werkzaamheden kunnen overnemen overtuigt de voorzieningenrechter niet. Het niet kunnen beschikken over een VOG zou, zoals verzoeker terecht aangevoerd heeft, teniet doen wat in het kader van het strafrecht juist mogelijk gemaakt is: het voortzetten van zijn werk en daarmee gevolgen voor zijn bedrijf (en dus voor hemzelf en zijn partner) voorkomen. Die gevolgen, alles afwegend, dienen – ook naar het oordeel van de voorzieningenrechter – zwaarder te wegen dan het risico voor de samenleving, bedoeld in artikel 35 van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens.

6. Zelf voorzien zal de voorzieningenrechter de weigering van de VOG herroepen en bepalen dat verweerder verzoeker uiterlijk op maandag 28 maart 2022, om 12.00 uur in het bezit stelt van een VOG.

7. De voorzieningenrechter realiseert zich dat het in beginsel aan verweerder is om een beslissing op een aanvraag om een VOG te nemen. Zo bezien is deze uitspraak uitzonderlijk ingrijpend. Niettemin komt de voorzieningenrechter tot het oordeel dat op dit moment effectieve rechtsbescherming alleen kan worden geboden door deze beslissing te nemen. De bevoegdheidspas van verzoeker is immers geldig tot 30 maart 2022, terwijl IBKI van verzoeker vergt dat hij een VOG overlegt bij de aanvraag tot verlenging van zijn pas.

Nu er meteen op het beroep beslist zal worden wordt het verzoek om voorlopige voorziening afgewezen. Bij dat verzoek heeft verzoeker immers geen belang meer. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2022:831](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 262

MK ABRS, 21-03-2022, 202102224/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

Artikel 64 Vw. Soenniet uit Mosul. De rechtbank is ten onrechte niet ingegaan op de beroepsgrond dat de vreemdeling geen veilige toegang heeft tot zorg in Bagdad.

2.1. [...] De rechtbank is ten onrechte niet ingegaan op de beroepsgrond dat de vreemdeling geen veilige toegang heeft tot Bagdad. Deze beroepsgrond heeft de vreemdeling onderbouwd met een verwijzing naar de hiervoor genoemde uitspraak van 9 juli 2020 en de in de bestuurlijke fase ingebrachte landenrapporten van de EASO van juni 2019 en van de UNHCR van mei 2019, in beroep aangevuld met het rapport van de EASO van september 2020 en van de UNHCR van januari 2021. Deze onderbouwde beroepsgrond heeft in dit geval namelijk niet alleen te maken met de vraag of de vreemdeling asiel moet worden verleend, maar ook met de in deze procedure over de toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 aan de orde zijnde vraag of de zorg feitelijk voor hem toegankelijk is. De rechtbank mocht daarom niet aan deze beroepsgrond voorbij gaan. Met genoemde uitspraak en landenrapporten heeft de vreemdeling ook twijfel gezaaid over het standpunt van de staatssecretaris dat de zorg voor hem feitelijk toegankelijk is. Als hij immers niet veilig in Bagdad kan zijn om de medische zorg te ontvangen, zijn er aanknopingspunten dat de zorg voor hem feitelijk niet toegankelijk is. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, kan de staatssecretaris niet volstaan met zijn standpunt dat het BMA-advies een niet-uitputtende lijst van medische instellingen bevat en dat er ook buiten Bagdad instellingen kunnen zijn. Indien de vreemdeling immers met stukken onderbouwde twijfel heeft gezaaid over het standpunt dat de zorg voor hem feitelijk niet toegankelijk is, is het aan de staatssecretaris om deze twijfel weg te nemen. Dat kan de staatssecretaris in deze zaak doen door aannemelijk te maken dat de zorg ofwel veilig toegankelijk is in Bagdad, ofwel elders in Irak beschikbaar is. In dat laatste geval dient de staatssecretaris te motiveren in welke andere instellingen buiten Bagdad die zorg ook beschikbaar is.

[ECLI:NL:RVS:2022:789](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 263

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 18-03-2022 (publ. 18-03-2022), NL22.1282

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 3, 5, 17

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 1, 4, 18, 19, 47, 51, 52, 53

Richtlijn 2011/95/EU 4

PREJUDICIËLE VERWIJZING. DUBLINVERORDENING. Verzoek aan het HvJEU tot beantwoording prejudiciële vragen over de deelbaarheid van het interstatelijk

vertrouwensbeginsel gelet op stelselmatige pushbacks. De rechtbank heeft op 4 oktober 2021 vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voorgelegd over de deelbaarheid van het interstatelijk vertrouwensbeginsel in een procedure waarin werd verzocht de overdracht aan Malta te verbieden. Verweerder heeft in die procedure op 15 februari 2022 het overdrachtsbesluit ingetrokken, de rechtbank heeft op 2 maart 2022 het verzoek om beantwoording van de vragen ingetrokken. De rechtbank legt thans dezelfde vragen voor aan het Hof, aangevuld met een vraag die specifiek betrekking heeft op de gevolgen van de (on)mogelijkheid om in Kroatië te klagen bij de (hogere) autoriteiten en/of rechterlijke instanties.

53. De rechtbank acht nadere uitleg van het Hof van Justitie over het Unierecht noodzakelijk om uitspraak te kunnen doen in het hoofdgeding waar een voornemen om verzoeker aan Kroatië over te dragen aan de orde is. De rechtbank wendt zich dan ook tot het Hof met het verzoek de navolgende prejudiciële vragen van de rechtbank te beantwoorden:

I Dient de Dublinverordening, gelet op punten 3, 32 en 39 van de considerans en gelezen in samenhang met artikelen 1, 4, 18, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, aldus te worden uitgelegd en toegepast dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet deelbaar is, zodat ernstige en stelselmatige schendingen van het Unierecht die door de mogelijk verantwoordelijke lidstaat worden begaan vóór overdracht ten aanzien van derdelanders die (nog) geen Dublinterugkeerder zijn absoluut in de weg staan aan overdracht aan deze lidstaat?

II Dient artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening, indien de vorige vraag ontkennend wordt beantwoord, gelezen in samenhang met artikelen 1, 4, 18, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, aldus te worden uitgelegd dat indien de mogelijk verantwoordelijke lidstaat op ernstige en stelselmatige wijze het Unierecht schendt, de overdragende lidstaat in het kader van de Dublinverordening niet voetstoots van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan, maar elke twijfel moet wegnemen dan wel aannemelijk moet maken dat de verzoeker na overdracht niet in een situatie zal geraken die in strijd is met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie?

III Met welke bewijsmiddelen kan de verzoeker zijn argumenten dat artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening, aan zijn overdracht in de weg staat staven en welke bewijsmaatstaf dient hierbij te worden gehanteerd? Heeft de overdragende lidstaat, gelet op de verwijzingen naar het Unieacquis in de considerans van de Dublinverordening, een samenwerkingsplicht en/of vergewisplicht, dan wel dienen er, indien sprake is van ernstige en stelselmatige schendingen van grondrechten ten aanzien van derdelanders, individuele garanties te worden verkregen van de verantwoordelijke lidstaat dat na overdracht de grondrechten van de verzoeker (wel) worden geëerbiedigd? Luidt de beantwoording van deze vraag anders als de verzoeker in bewijsnood verkeert indien hij zijn consistente en gedetailleerde verklaringen niet met documenten kan staven, terwijl dit gelet op de aard van de verklaringen niet kan worden verwacht?

IV Luidt de beantwoording van de voorgaande vragen onder III anders indien de verzoeker aannemelijk maakt dat klagen bij de autoriteiten en/of het aanwenden van rechtsmiddelen in de verantwoordelijke lidstaat niet mogelijk en/of niet effectief zal zijn?

[ECLI:NL:RBDHA:2022:2305](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 264

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-03-2022 (publ. 23-03-2022),

NL22.4312

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Verweerder heeft niet genoegzaam onderbouwd dat zicht op gedwongen terugkeer van eiser naar Gambia binnen een redelijke termijn niet ontbreekt.

10. Gelet op het bovenstaande komt aan de opmerking van verweerder dat de Gambiaanse autoriteiten niet hebben aangegeven dat geen lp zal worden verstrekt geen gewicht toe. Verweerder moet onderbouwen dat zicht op gedwongen uitzetting binnen een redelijke termijn niet ontbreekt. De Gambiaanse autoriteiten hebben niet alleen niet bericht dat er geen lp zal worden verstrekt, maar reageren (vooralsnog) kennelijk in het geheel niet op een verzoek en twee rappellen van de Nederlandse autoriteiten. Dat de Gambiaanse autoriteiten geen reactie hebben gegeven is in het onderhavige geval veeleer een bevestiging van het standpunt van eiser en de onderbouwing hiervan. Indien verweerder gevolgd zou moeten worden in zijn standpunt dat zolang de autoriteiten niet aangeven dat er geen lp zal worden verstrekt, zicht op uitzetting niet ontbreekt, zou dit bovendien meebrengen dat de bewaring in beginsel oneindig zou kunnen voortduren.

11. Verweerder geeft terecht aan dat op eiser een plicht rust om mee te werken aan zijn vertrek. Anders dan verweerder aangeeft volgt uit vaste jurisprudentie echter niet dat als de vreemdeling niet meewerkt in beginsel zicht op uitzetting is gegeven. De rechtbank verwijst hiervoor naar bovengenoemde uitspraken van de Afdeling. Indien de Gambiaanse autoriteiten in het geheel niet reageren op een verzoek tot afgifte van een lp voor gedwongen terugkeer en geen presentatie plannen en deze houding van de Gambiaanse autoriteiten overeenkomt met het beeld zoals dat blijkt uit de door eiser overgelegde informatie, valt vooralsnog niet in te zien dat de houding van eiser bepalend is voor de beoordeling of zicht op gedwongen uitzetting ontbreekt. Verweerder heeft aangegeven dat er op 21 april 2022 een presentatie staat gepland bij de Gambiaanse autoriteiten. De rechtbank overweegt dat deze omstandigheid onvoldoende concreet is om aan te nemen dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn niet ontbreekt. Verweerder heeft niet onderbouwd hoeveel vreemdelingen zullen worden gepresenteerd, hoeveel Gambiaanse vreemdelingen zich thans in bewaring bevinden die in afwachting zijn van een presentatie, wat de specifieke omstandigheden en duur van die procedures is en of de omstandigheid dat een presentatie is gepland betekent dat er een aanzienlijke kans is dat een geplande presentatie ook doorgang zal vinden. Dit laatste acht de rechtbank in deze concrete procedure van belang gelet op de door eiser overgelegde informatie. Overigens heeft verweerder ook niet met voldoende zekerheid duidelijk gemaakt dat eiser op 21 april 2022 daadwerkelijk zal worden gepresenteerd en welke inspanningen hij zal verrichten om dit te bewerkstelligen.

12. Verweerder heeft gelet op het bovenstaande niet genoegzaam onderbouwd dat zicht op gedwongen terugkeer van eiser naar Gambia binnen een redelijke termijn niet ontbreekt. Dit betekent dat de bewaring niet (langer) rechtmatig is.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:2498](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2022, 265

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 24-03-2022 (publ. 25-03-2022), NL21.16269

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 31

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 47, 51

Awb 4:17, 8:72 lid 6

Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND 1, 4

PROCESRECHT. Beroep niet tijdig beslissen. Op grond van de Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND is het niet meer mogelijk (bestuurlijke en rechterlijke) dwangsommen te verbeuren in een asielzaak. De rechtbank overweegt dat met de afschaffing van deze dwangsomregeling Unierecht ten uitvoer wordt gebracht. Omdat Unierechtelijke procedurele voorschriften ontbreken geldt het uitgangspunt van procedurele autonomie. Wel moeten de nationale regels voldoen aan de beginselen van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid/effectiviteit. De rechtbank is van oordeel dat de specifieke kenmerken van de asielprocedure, in combinatie met het feit dat gebleken is dat dwangsommen averechts blijken te werken in de asielprocedure, maken dat de asielprocedure niet vergelijkbaar is met andere nationale bestuursrechtelijke procedures. Het beroep op het gelijkwaardigheidsbeginsel slaagt daarom niet. Verweerder heeft ook voldoende gemotiveerd waarom de afschaffing van dwangsommen niet in strijd hoeft te zijn met het doeltreffendheidsbeginsel. De rechtbank is echter van oordeel dat artikel 47 van het Handvest in de weg staat aan het afschaffen van een rechterlijke dwangsom als daar geen alternatief voor in de plaats gesteld wordt. Het enkele feit dat een vreemdeling beroep kan instellen tegen het niet tijdig nemen van een besluit in de asielprocedure is in dat kader naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende. De rechtbank verklaart artikel 1 van de Tijdelijke wet, voor zover daarin is bepaald dat artikel 8:72, zesde lid van de Awb niet van toepassing is op aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel, onverbindend wegens strijd met artikel 47 van het Handvest. Nu verweerder de beslistermijn heeft overschreden zal verweerder alsnog binnen 8 weken moeten beslissen op de asielaanvraag. Daarbij legt de rechtbank een rechterlijke dwangsom op. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:2641](https://eclis.nl/RBDHA:2022:2641)

JnB 2022, 266

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 11-03-2022 (publ. 22-03-2022), AWB 21/6960

minister van Buitenlandse Zaken, minister van Defensie en staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 1:3

Vw 2000 72 lid 3

PROCESRECHT. Eiseres heeft op 16 september 2021 de minister van Buitenlandse Zaken verzocht om haar en haar familie op de evacuatielijst te plaatsen dan wel hen een proces te laten doorlopen waardoor zij een visum kunnen krijgen dat hen in staat stelt naar Nederland te reizen. Op 29 november 2021 heeft eiseres beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit. Op 30 november 2021 heeft het ministerie van Defensie gereageerd op het verzoek van eiseres om geëvacueerd te worden. De rechtbank ziet zich ambtshalve voor de

vraag gesteld of de reactie van het ministerie van Defensie van 30 november 2021 een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb of een handeling als bedoeld in artikel 72, derde lid, van de Vw. Naar het oordeel van de rechtbank is de brief van 30 november 2021 van het ministerie van Defensie niet aan te merken als een besluit, omdat een bevoegdheid voor evacuatie bij of krachtens de wet ontbreekt en daarmee geen sprake is van een publiekrechtelijke rechtshandeling.

Met betrekking tot artikel 72, derde lid, van de Vw volgt de rechtbank verweerders standpunt dat, voor zover het gaat om evacuatie of overbrenging van niet-Nederlanders, die evacuatie of overbrenging niet heeft plaatsgevonden (of zo mogelijk nog zou moeten plaatsvinden) in of vanwege hun hoedanigheid als vreemdeling, maar omdat zij bijvoorbeeld behoorden tot de lokale staf van de Nederlandse ambassade, dus in de eventuele hoedanigheid van werknemer en zijn kerngezin. Zoals de rechtbank hiervoor heeft overwogen gaat het om buitenlands beleid en daarbij valt eiseres niet onder de rechtsmacht van de Nederlandse Staat. Een andere opvatting zou betekenen dat een veelheid aan handelen en nalaten van verweerders ten opzichte van personen die zich in het buitenland bevinden, dat mogelijk uitmondt in een aanvraag om toelating tot of verblijf in Nederland, onder het bereik van artikel 72, derde lid, van de Vw komt. Voor zo een verstrekkende uitleg ziet de rechtbank geen aanknopingspunten.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:2444](#)

[Naar inhoudsopgave](#)